

Sygn. akt V CNP 86/11

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon

w sprawie ze skargi J. C.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Rejonowego z dnia 30 czerwca 2008 r.,
w sprawie z wniosku J. V.
przy uczestnictwie J. C.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 maja 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2008 r. Sąd Rejonowy orzekł w sprawie z wniosku J. C., z udziałem J. C., o podział majątku.

Uczestnik J. C. wniósł skargę na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c., w której żądał stwierdzenia niezgodności z prawem tego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmienie lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje art. 424¹ § 2 k.p.c., który w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależnia od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

Skarżący nie wykazał, że w przedmiotowej sprawie wystąpił wyjątkowy wypadek, który uniemożliwił mu złożenie w terminie apelacji od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 30 czerwca 2008 r.

Poza tym, analiza sprawy będącej przedmiotem skargi wskazuje, że brak jest podstaw do uznania, iż pogląd prawny leżący u podstaw zaskarżonego postanowienia z dnia 30 czerwca 2008 r. narusza podstawowe zasady porządku prawnego lub konstytucyjne wolności albo prawa człowieka i obywatela. Tym samym należy stwierdzić, iż nie zachodzi wyjątkowy wypadek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 2 k.p.c.).